

Gult er kult

Hvert år arrangeres det matfestival i Ålesund, noen år padler noen fra Molde, eller der omkring (nærmere bestemt fra Gossen), til Ålesund for å delta på festivalen og for ”å gjøre” Ålesund. Noen ganger regner det, noen ganger er det vind og noen ganger er det sol, men det blir alltid tur!

Denne gangen starter turen vår i Oslo, hvor tre av turdeltakerne bor sammen med hver sin gule, seks meter lange havkajakk. Tre jenter og tre gule kajaker skulle fraktes over fjellet fra Oslo til Molde, og hva er vel ikke da mer naturlig enn å leie den billigste bilen fra *Rent a Wreck*? Nærmere bestemt; en gul Nissan Micra med skistativ. Etter å ha knytta alle de 18 meterne med gul kajakk forsvarlig fast på taket til vår lille gule ert, er det vel ingen overdrivelse å påstå at vi fikk litt oppmerksomhet over fjellet.

På tross av at vi hadde bedre flyteevne enn kjøreevne, kom vi oss over fjellet – takket være en svak medvind. Vi kjørte litt feil da vi skulle finne Gossen, mørket falt på og vi kjørte nesten over Frøken Pinnsvin. Vi kjørte også litt feil da vi skulle finne riktig hus på Gossen, men første etappe endte allikevel som en ubetinget suksess, da vi fant riktig hus og ble møtt av smil, latter, gode venner og middag!

Dagen derpå startet vi sammen med de første solstrålene. Vi knyttet løs 18 meter kajakk og enda flere meter med tau, fant frem to kajaker til, pakket: Mat, pressenning, telt og ull.

Det er mange små øyer og en pen skjærgård mellom Molde og Ålesund, og vi har mange ruter å velge mellom. Det har hendt at vi har gått i land på en øy, campet, sovnet og våknet på en helt annen øy. Men det er slikt som skjer når man padler etter NAFs veibok.

Denne gangen hadde vi avansert og vi padlet nå etter ekte sjøkart og vi havnet på rette øyer til rett tid. Været var vindfullt, men pent og overnattingene under pressenningen var uproblematisk. Etter at teltet ble pakket ned sammen med en bensinkanne som var lekk, ble pressenningen foretrukket.

Siden den første natta var litt vindfull, er det vel ikke helt riktig å si at vi hadde en stille og rolig natt der vi lå i lyngen på en bakketopp. Pressenningen hadde vi bare festet i hjørnene og vi lot vinden gjøre jobben med å holde den oppe i en stram bue høyt over hodene våre; en fin vindtunnel.

Etter en natt med sterk innendørs kuling, fikk vi noen pene dager frem til Ålesund. Alt klaffet; vi lunsjet på en kritt hvit sandstrand som var gjemt mellom holer og skjær. Den var bare vår i none timer. Så padlet vi videre i knall blått og grønt hav. Vi fant en rullesteinsstrand hvor det var lettere enn lettest å dra kajakkene i land. Vi tente bål og grilla bacon, drakk kaffe og stekte pinnebrød. Livet var herlig, sola sank, havet pludret fornøyd nede i strandkanten, en svak vind lekte i håret, verden var hav og rød himmel. Så kom kuene!

Sola hadde gitt oss dagens siste stråler og dro videre til Kina. Mørket falt på, vi blei små og alene under en stor og åpen himmel på en øy ute i havet. Det pustet ute i mørket. Mange vesener pustet og tråkket et sted der ute; nærmere og nærmere. Vi la mer ved på bålet og tenkte på ulv og slagbjørn, eller på spøkelser og andre skumle ting. Så stakk den første kua hodet sitt ut av mørket. Den tygget litt drøv, plukket opp en ullsokk og tygget litt på den også. Så kom alle de andre kuene; de stakk hodene sine ut av mørket i en ring rundt bålet og fant seg ullsokker, padlehansker og annet smågodt å smake på.

Det ble et vilt kaos i leiren; kuer med alskens nødvendigheter mellom tennene og en gjeng med uorganiserte og lett paniske padlere som løp rundt og snappet til seg padlevester og ullundertøy og slengte det ut i en ufremkommelig steinur. Etter at alle uunnværlige eiendeler var plassert trygt på sine tilfeldige plasser i steinura, satte padlerne seg atter rundt bålet med kaffekoppene og de pinnebrødene som kuene ikke hadde funnet. Livet var atter rolig og bølgene pludret i strandkanten. Kuene pustet rundt bålet og kikket på oss med store, mørke øyne. Hvor ble det av de deilige ullsokkene?

Etter at kuene hadde stått en stund ved bålet, fortsatte de sin natlige vandring bortover stranda og forsvant. Vi la oss til å sove under pressenningen. Nesten oppi steinura.

Etter at de aller fleste eiendelene var plukket frem fra steinura neste morgen begynte det å regne. Vi satt en tid under pressenningen og spiste frokost, holdt i pressenningen, snakket om kuer og ventet på bedre tider. Da været lettet noe, tok vi fatt i hver vår åre, kom oss i båtene og la i vei på sjarmøretappen til Ålesund. Padle forbi noen småøyer, en rask kryssing, gjennom byen og ut til Prinsen Camping. Jeg mistet padlevesten under kryssingen, men den kom til rette, og ingen skade var skjedd; sånn bortsett fra at dette er å regne for en ”øltabbe”, og jeg måtte spandere øl på de fire andre med en skranten økonomi. Det svir, og jeg skal aldri miste vesten en gang til. Jeg skal aldri miste redningsvesten!

Matfestivalen var som vanlig en suksess: Regn, mat og mer vin enn man betaler for. Vi hadde dessuten et egenarrangert kurs i kameratredning, eskimoruller og støttetak. Åreposer, redningsvester og båter ble rullet rundt, fylt med vann, reddet og fylt med vann igjen. Yngve utlyste en konkurranse: ”Om å gjøre å ta det lengste støttetaket!” Plutselig hang jeg med hodet under vann og tenkte at jeg sikkert hadde vunnet konkurransen. Jeg kom meg ut og rundt og med hodet atter over vann, så jeg at det var to til som hadde vunnet konkurransen.

Vi reddet hverandre, veltet, svelget saltvann og ristet av kulde, men ingen rullet på eskimoers vis. Alle rullet, men ingen kom opp på andre siden. Vi rullet og ble sittende opp ned under vann. Vi innførte en ny regel: Legg aldri ut på padletur uten stroppen på spruttrekket lett tilgjengelig. Så gikk vi hjem.

Etter en dags kalde og våte strabaser var det godt å ha en varm dusj og en tørr campinghytte. Etter disse våte, kalde dagene med lek og mat og noen tørre netter under tak, bar det på nytt ut i det fri. Legge byen bak seg, krangle med hurtigruta om forkjørsretten, la folk bli i byen og peke nesa ut mot havet. Det var regn og motvind og etter litt slit, dro vi oss i land på en øy i mørket. Vi la fra oss kajakkene under flomerket, hang pressenningen opp i en busk, satte oss i lyngen og kjørte i gang brenneren. Kaffe skulle vi ha i mørket og regnet.

Bølgene krøp flørtende nærmere de gule kajakkene våre. Kajakkene flørtet tilbake og kunne tenke seg en tur ut på havet på egenhånd. Havet var villig til å ta dem dit. Da padlerne endelig forstod hva som holdt på å skje, ble det liv under busken i regnet. En redde-kajakkene-aksjon ble spontant igangsatt. Gule kajaker ble hentet, løftet, båret og slept oppover svabergene innover på land og i sikkerhet.

Alle padlerne heiv seg med i redningsdåden; ivrige og våte. Alle, bortsett fra en som satt igjen under busken i regnet med kokende vann over den ene foten. Huden forsvant og foten svei. Resten av natta satt vi i lyngen under busken og helte kaldt vann på den forulykkede foten.

Neste dag ble to av padlerne med en forbrent fot og hver sin gule kajakk hentet ut med ambulansebåt og brakt tilbake til Ålesund.

Tilbake stod tre våte og trøtte padlere med hver sin kajakk som lå høyt oppe på svabergene, langt over flomålet. Vi sto der og var forsinket i forhold til planen. Vi hadde vind og bølger imot og et veldig vått regnvær.

Været bedret seg ikke. Vi lutet nakkene, bet tennene sammen og satte av gårde, mot vær og vind. Det gikk sakte fremover. Vi ble våtere enn våtest, sultne og slitne og melkesyren sprutet fra armene. Slakket vi padletakten et øyeblikk, var vi på god tur tilbake til Ålesund. Hurtigruta passerte oss med den forulykkede foten, som nå var forsvarlig bandasjert, om bord.

Vi lunsjet kort, kaldt og vått og fortsatte i to dager til ende. En kald og våt overnatting, stive skuldre og mer melkesyre.

Men alt har en ende, og det hadde disse to dagene også. En lykkelig avslutning. Etter at de tre våte, kalde og slitne padlerne hadde slitt seg frem gjennom rokk og kav og rundet den siste odden, var huset på Gossen atter i sikte; med smil, latter, gode venner og middag!

Yngve var sliten og snakket bare i halve setninger, maten smakte, dusjen var varm og huste var tørr. Eva med sin sviende fot var blek, men fattet. Kajakkene og nesten alle ullsokkene var med tilbake. Nesten alle kroppsdeler var intakte, og den uintakte foten overlevde. Nesten alle var enige om at vi hadde hatt en fin tur og alle satser på matfestivalen i Ålesund til neste år også. Noen har riktignok ytret at de da kommer på sykkel.

